EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

14. detsember 2006 *

Kohtuasjas C-97/05,

mille esemeks on Verwaltungsgericht Darmstadti (Saksamaa) 25. jaanuari 2005. aasta otsusega EÜ artikli 234 alusel esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 23. veebruaril 2005, menetluses

Mohamed Gattoussi

versus

Stadt Rüsselsheim,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič ja E. Levits (ettekandja),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kohtusekretär: ametnik B. Fülöp,

arvestades kirjalikus menetluses ja 9. märtsi 2006. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

— Mohamed Gattoussi, esindaja: *Rechtsanwältin* P. von Schumann,

— Saksamaa valitsus, esindajad: M. Lumma, C. Schulze-Bahr ja U. Bender,

— Kreeka valitsus, esindajad: G. Karipsiadis ja T. Papadopoulou,

— Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: G. Rozet ja V. Kreuschitz,

olles 6. aprilli 2006. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu assotsiatsiooni loomiseks ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ning teiselt poolt

Tuneesia Vabariigi vahel, mis on sõlmitud Brüsselis 17. juulil 1995 ning Euroopa Ühenduse ja Euroopa Söe- ja Teraseühenduse nimel heaks kiidetud nõukogu ja komisjoni 26. jaanuari 1998. aasta otsusega 98/238/EÜ, ESTÜ (EÜT L 97, lk 1; ELT eriväljaanne 11/28, lk 187; edaspidi „Euroopa ja Vahemere piirkonna leping"), artikli 64 lõike 1 tõlgendamist.

2 Kõnealune taotlus esitati Tuneesia kodaniku M. Gattoussi ja Rüsselsheimi linna (Rüsselsheimi kohalik omavalitsusüksus, Saksamaa) vahelises kohtuvaidluses, mis käsitles selle linna linnapea otsust lühendada M. Gattoussi, kellel oli mainitud otsuse vastuvõtmise päeval tähtajatu tööluba ja kes tegelikult töötas, elamisloa kehtivusaega pärast selle väljastamist.

Õiguslik raamistik

Euroopa ja Vahemere piirkonna leping

3 Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu VI jaotise pealkirjaga „Sotsiaal- ja kultuurikoostöö" I peatükis pealkirjaga „Töötajad" sisalduv artikkel 64 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Iga liikmesriik kohaldab oma territooriumil töötavate Tuneesia kodanike suhtes selliseid töö-, palga- ja koondamise tingimusi, mille puhul Tuneesia kodanikke ei diskrimineerita nende kodakondsuse alusel, võrreldes liikmesriigi kodanikega.

2. Kõik Tuneesia töötajad, kellel on lubatud ajutiselt liikmesriigi territooriumil palgatööd teha, on töö- ja palgatingimuste osas hõlmatud lõike 1 sätetega.

3. Tuneesia kohtleb samal viisil liikmesriigi kodanikke, kes töötavad Tuneesia territooriumil."

4 Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikkel 66 lisab:

„Käesoleva peatüki sätteid ei kohaldata lepinguosaliste kodanike suhtes, kes elavad või töötavad vastuvõtjariikides ebaseaduslikult."

5 Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõike 1 kohta tehtud ühisdeklaratsioon, mille lepinguosalised võtsid vastu mainitud lepingu lõppaktis (edaspidi „ühisdeklaratsioon"), täpsustab:

„Pidades silmas mittediskrimineerimist seoses koondamisega, ei või elamisloa kehtivuse pikendamisel kohaldada artikli 64 lõiget 1. Elamisloa andmist, selle kehtivuse pikendamist või selle andmisest keeldumist reguleeritakse iga liikmesriigi õigusaktidega ning Tuneesia ja liikmesriikide vaheliste kehtivate kahepoolsete lepingute ning konventsioonidega."

6 Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artiklist 91 tulenevalt on see ühisdeklaratsioon mainitud lepingu lahutamatu osa.

Saksa õiguse asjassepuutuvad sätted

7 Välismaalaste seaduse (Ausländergesetz) 23. juuli 2004. aasta versiooni (*BGBl.*, 2004 I, lk 1842; edaspidi „välismaalaste seadus") paragrahvi 12 lõige 2 sätestab:

„Elamisluba on ajutine või seaduses sätestatud juhtudel alaline. Kui üks selle väljastamise, pikendamise või tähtaja määramise põhitingimustest ei ole täidetud, siis võib ajutise elamisloa kestust pärast selle väljastamist lühendada."

8 Välismaalaste seaduse paragrahvi 19 lõike 1 kohaselt omandab välismaalasest abikaasa abikaasade kooselu lõppemisel iseseisva elamisõiguse, kui kooselu on föderaalterritooriumil õiguspäraselt kestnud vähemalt kaks aastat või kui selleks, et vältida selle abikaasa asetamist eriliselt raskesse olukorda, on alust võimaldada tal pikendada oma elamisluba, kui talle ei saa anda alalist elamisluba.

9 Sotsiaalseadustiku (Sozialgesetzbuch) 24. märtsi 1997. aasta versiooni kolmanda köite paragrahvi 284 kohaselt (*BGBl.*, I, lk 594; edaspidi „sotsiaalseadustiku kolmas köide") võivad välismaalased töötada üksnes tööhõiveameti loal ning neid võib tööle võtta ainult sellise loa olemasolul. Sama paragrahvi lõige 5 täpsustab, et loa võib anda vaid siis, kui välismaalasel on olemas elamisluba.

Põhikohtuasja asjaolud ja eelotsuse küsimused

10 M. Gattoussi abiellus 30. augustil 2002 Saksamaa kodanikuga. Saksamaa Liitvabariigi saatkond Tuneesias andis talle Saksamaale sisenemiseks viisa, et võimaldada perekonna taasühinemist.

11 24. septembril 2002 andis Rüsselsheimi ehk kohaliku omavalitsusüksuse, kuhu abielupaar oli otsustanud elama asuda, linnapea M. Gattoussile elamisloa kehtivusega kolm aastat.

12 22. oktoobril 2002 väljastas Darmstadti Arbeitsamt (tööhõiveamet) M. Gattoussile tähtajatu tööloa, millele oli märgitud, et selle suhtes kohaldatakse sotsiaalseadustiku kolmanda köite artiklit 284.

13 11. märtsil 2003 sõlmis M. Gattoussi aastase tähtajaga töölepingu, mida selle tähtaja möödumisel pikendati kuni 31. märtsini 2005.

14 Pärast seda, kui M. Gattoussi abikaasa teatas, et ta elab alates 1. aprillist 2004 oma abikaasast lahus, otsustas Rüsselsheimi linnapea 23. juuni 2004. aasta otsusega lühendada M. Gattoussi elamisloa kehtivusaega selle otsuse teatavakstegemise kuupäevani koos kohustusega viivitamatult Saksamaa territooriumilt lahkuda, mille täitmata jätmise korral võidakse ta maalt välja saata Tuneesiasse.

15 See otsus põhines ühelt poolt kaalutlusel, et M. Gattoussile elamisloa andmise algne põhjus on ära langenud, kuna ta ei ela enam oma abikaasaga koos, ning teiselt poolt kaalutlusel, et tähtajatu tööluba ei anna Saksamaa õiguskorras mingit elamisloast eraldiseisvat ja selle suhtes kõrgemalseisvat õigust teha palgatööd või nõuda elamisloa pikendamist.

16 Kõnesolev otsus arvestas ka asjaoluga, et M. Gattoussil ei olnud mingisugust iseseisvat elamisõigust. Ta ei oleks saanud tugineda välismaalaste seaduse sätteile, kuna esiteks ei olnud tema kooselu oma abikaasaga kestnud Saksamaal vähemalt kaks aastat, mis on seaduses nõutav kestus, ning teiseks ei olnud tema olukord selle seaduse tähenduses eriliselt raske.

17 Viimasena, M. Gattoussi ei saanud tuletada mingeid õigusi ka Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingust, kuna selle artikli 64 lõikes 1 ette nähtud diskrimineerimise keeld ei anna Tuneesia kodanikele mingisugust elamisõigust.

18 M. Gattoussi esitas selle otsuse peale vaide Darmstadti Regierungspräsidiumile ja väitis, et asjaolu, et tal ei võimaldata Saksamaal edasi elada, paneb ta eriliselt raskesse olukorda, kuna sellisel juhul muutub keeruliseks või isegi võimatuks täita kavatsust taasalustada oma abikaasaga ühist elu ja maksta tagasi pulmadest tingitud võlad.

19 M. Gattoussi vaie jäeti 17. septembri 2004. aasta otsusega rahuldamata põhjendusel, et talle ei ole võimalik anda elamisõigust ühegi siseriikliku õiguse sätte alusel ja et Rüsselsheimi linnapea ei olnud ületanud oma kaalutlusõiguse piire, kui ta võttis vastu otsuse lühendada tema elamisloa kehtivusaega.

20 M. Gattoussi esitas selle otsuse peale kaebuse Verwaltungsgericht Darmstadtile (Darmstadti halduskohus), leides, et kuna ta teeb Saksamaal täiskohaga palgatööd ja on selle riigi elukeskkonda täielikult integreerunud ning kavatseb pärast oma abielu lahutamist seal uuesti abielluda, siis seaks Tuneesiasse tagasipöördumine ta majanduslikult ja perekondlikult eriliselt raskesse olukorda.

21 Kõnealuse kohtuasja raames otsustas nimetatud kohus asja kohtuliku arutamise peatada ja esitada Euroopa Kohtule neli eelotsuse küsimust:

„1. Kas Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu [...] artikkel 64 mõjutab elamisõigust?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu [...] artiklis 64 sätestatud diskrimineerimise keelu alusel saab elamisõiguse kohta järeldada, et seda elamisõigust ei saa ajaliselt piirata, juhul kui Tuneesia kodanikul on tähtajatu tööluba, ta tegelikult töötab ja tal on välismaalasi puudutava õiguse kohaselt tehtud otsuse tegemise ajal ajutiselt antud elamisõigus?

3. Kui vastus teisele küsimusele on jaatav, siis kas elamisõiguse kohta järelduse tegemisel, mis põhineb Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu [...] artiklis 64 sätestatud diskrimineerimise keelul, võib arvesse võtta välismaalasi puudutava õiguse kohaselt elamisõigust ajaliselt piirava otsuse tegemise järgset aega?

4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas tingimuste täpsustamiseks peab järgima EÜ artikli 39 lõike 3 kontekstis välja kujundatud põhimõtteid riigi õigustatud huvide kaitse kohta?"

Eelotsuse küsimused

22 Eelotsuse küsimustega, mida tuleb käsitleda koos, küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt seda, kas põhikohtuasjas tuleks kohaldada Euroopa Kohtu 2. märtsi 1999. aasta otsuses kohtuasjas C-416/96: El-Yassini (EKL 1999, lk I-1209) tehtud lahendit Euroopa Majandusühenduse ja Maroko Kuningriigi vahelise koostöölepingu, mis allkirjastati Rabatis 27. aprillil 1976 ja kiideti ühenduse nimel heaks nõukogu 26. septembri 1978. aasta määrusega (EMÜ) nr 2211/78 (EÜT L 264, lk 1; ELT eriväljaanne 11/13, lk 155; edaspidi „EMÜ-Maroko leping"), artikli 40 esimese lõigu tõlgendamise kohta, ning täpsemalt, kas Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõikega 1 on vastuolus, kui vastuvõttev liikmesriik lühendab sellise Tuneesia kodaniku elamisloa kehtivusaega, kellele ta on andnud tähtajalise loa elada oma territooriumil ja tähtajatu loa teha palgatööd, kui tema elamisõiguse algne alus langeb ära enne tema elamisloa kehtivusaja lõppu.

23 Eelotsusetaotluse esitanud kohtule tarviliku vastuse andmiseks tuleb kõigepealt uurida, kas eraõiguslik isik saab liikmesriigi kohtutes tugineda Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõikele 1, ning jaatava vastuse korral määrata teises järjekorras kindlaks selles sättes ette nähtud mittediskrimineerimise põhimõtte ulatus.

Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõike 1 vahetu õigusmõju

24 Tuleb rõhutada, et kuna küsimust Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu sätete õigusmõjust lepinguosaliste õiguskorras ei ole selle lepinguga reguleeritud, lahendab Euroopa Kohus selle samal viisil nagu iga muu tõlgendusküsimuse, mis on seotud lepingute kohaldamisega ühenduses (vt eelkõige analoogilised 23. novembri

1999. aasta otsus kohtuasjas C-149/96: Portugal *vs.* nõukogu, EKL 1999, lk I-8395, punkt 34, ja 12. aprilli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-265/03: Simutenkov, EKL 2005, lk I-2579, punkt 20).

25 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb ühenduste ja kolmanda riigi vahel sõlmitud lepingu sätet pidada vahetu õigusmõjuga sätteks, kui selle sõnastust ning lepingu eesmärki ja olemust arvestades sisaldab see selget ja täpset kohustust, mille täitmine või tagajärgede tekkimine ei eelda hilisema akti vastuvõtmist (vt selle kohta eelkõige 27. septembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-63/99: Gloszczuk, EKL 2001, lk I-6369, punkt 30; 8. mai 2003. aasta otsus kohtuasjas C-171/01: Wählergruppe Gemeinsam, EKL 2003, lk I-4301, punkt 54, ja eespool viidatud kohtuotsus Simutenkov, punkt 21).

26 Esiteks, mis puudutab Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõike 1 sõnastust, siis see säte on sõnastatud peaaegu samasuguselt kui EMÜ-Maroko lepingu artikli 40 esimene lõik, millega võrreldes ta laiendab mittediskrimineerimise põhimõtet ka koondamise tingimustele. Kõnesoleva artikli 40 esimese lõigu kohta on aga Euroopa Kohus juba leidnud, et see vastab vahetu õigusmõju omamiseks nõutavatele tingimustele (eespool viidatud kohtuotsus El-Yassini, punkt 27).

27 Teiseks, mis puudutab Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu eesmärki ja olemust, siis tuleb toonitada, et selle artikli 96 lõike 2 kohaselt asendab see leping Euroopa Majandusühenduse ja Tuneesia Vabariigi vahelise koostöölepingu, mis on ühenduse nimel heaks kiidetud nõukogu 26. septembri 1978. aasta määrusega (EMÜ) nr 2212/78, mis käsitleb Euroopa Majandusühenduse ja Tuneesia Vabariigi vahelise koostöölepingu sõlmimist (EÜT L 265, lk 2; edaspidi „EMÜ-Tuneesia leping"), milles alustatud joont ta ka jätkab, kuna muu hulgas on selle eesmärk edendada majandus-, sotsiaal-, kultuuri- ja rahanduskoostööd. Mainitud koostööleping oli ka ise olulises osas samane EMÜ-Maroko lepinguga, mille kohta Euroopa Kohus on sedastanud, et selle eesmärk ja olemus, eriti mis puudutab koostööd tööjõu vallas,

on kooskõlas selle artikli 40 esimese lõigu vahetu õigusmõjuga (eespool viidatud kohtuotsus El-Yassini, punktid 28–31). Seda järeldust tugevdab veelgi asjaolu, et vastupidi EMÜ-Maroko lepingule loob Euroopa ja Vahemere piirkonna leping assotsiatsiooni ühelt poolt ühenduse ja selle liikmesriikide ning teiselt poolt Tuneesia vahel.

28 Neil asjaoludel tuleb sedastada, et Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõikel 1 on vahetu õigusmõju.

Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõike 1 kohaldamisala

29 Esmalt tuleb meelde tuletada, et eespool viidatud kohtuotsuses El-Yassini sedastas Euroopa Kohus esiteks, et otsuse tegemise ajal kehtinud ühenduse õiguse kohaselt tuli EMÜ-Maroko lepingu artikli 40 esimest lõiku tõlgendada nii, et sellega ei ole põhimõtteliselt vastuolus, kui vastuvõttev liikmesriik keeldub niisuguse Maroko kodaniku elamisloa pikendamisest, kellel see liikmesriik on varem lubanud siseneda oma territooriumile ja tegeleda seal palgatööga kogu ajavahemiku jooksul, mille vältel asjaomasel isikul on see töökoht, kui tema elamisloa kehtivusaja lõppemise hetkel elamisõiguse andmise algset põhjust enam ei eksisteeri. Euroopa Kohus täpsustas, et olukord oleks erinev vaid siis, kui riigi õigustatud huvide nagu avaliku korra, avaliku julgeoleku ja rahvatervise kaitsmise vajaduste puudumisel seataks selle keeldumisega kahtluse alla isiku õigus tegelikult töötada, mis on temale selles liikmesriigis antud pädevate liikmesriigi ametiasutuste väljastatud tööloaga, mille kehtivusaeg on pikem elamisloa kehtivusajast (eespool viidatud kohtuotsus El-Yassini, punkt 67).

30 Eelotsusetaotlusest nähtub, et käesoleva juhtumi asjaolud on võrreldavad asjaoludega, mida Euroopa Kohus hindas eespool viidatud kohtuotsuses El-Yassini.

31 Nendel kahel juhul lühendas liikmesriik elamisõiguse lühendamise kaudu kolmanda riigi kodanikule antud töötamisõigust, samas kui selline õigus oli talle antud tööloaga.

32 Saksamaa valitsus toob esile aga teatud erinevused Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõike 1 ja EMÜ-Maroko lepingu artikli 40 esimese lõigu vahel, mis ei võimalda anda mainitud artikli 64 lõikele 1 samasugust tõlgendust nagu eespool viidatud kohtuotsuses El-Yassini anti EMÜ-Maroko lepingu artikli 40 esimesele lõigule.

33 Esiteks kajastab lepingu artikli 64 lõike 1 kohta tehtud ühisdeklaratsioon lepinguosaliste tahet takistada Tuneesia kodanikel tugineda selles sättes kehtestatud diskrimineerimiskeelule elamisõiguse saamiseks.

34 Teiseks ei tohiks seda sätet tulenevalt selle sõnastusest, kasulikust mõjust ja ülesehitusest pidada Tuneesia kodanike elamisõigusele mingisugust mõju avaldavaks.

35 Nagu seda rõhutab ka Saksamaa valitsus, nähtub nii Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõike 1 sõnastusest, kui ka seda käsitlevast ühisdeklaratsioonist, et selle sätte eesmärk ei ole reguleerida Tuneesia kodanike elamisõigust liikmesriikides.

36 Järelikult tuleb sedastada sarnaselt sellega, mida Euroopa Kohus otsustas kohtuasjas EL-Yassini EMÜ-Maroko lepingu kohta, et kuna Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu eesmärk ei ole mingil moel võimaldada töötajate vaba liikumist, siis ei keela

see põhimõtteliselt liikmesriigil võtta meetmeid niisuguse Tuneesia kodaniku suhtes, kellel ta on varem lubanud siseneda oma territooriumile ja seal töötada (eespool viidatud kohtuotsus El-Yassini, punktid 58–62).

37 Asjaolu, et selline meede kohustab asjaomast isikut lõpetama oma töösuhte vastuvõtvas liikmesriigis enne tööandjaga sõlmitud lepingus kokku lepitud tähtaega, üldjuhul niisugust tõlgendust ei mõjuta (eespool viidatud kohtuotsus El-Yassini, punkt 63).

38 Ometigi ei nähtu sellest sättest vastupidi Saksamaa valitsuse väidetule, et Tuneesia kodanik ei saa mingil juhul tugineda Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõikes 1 sätestatud diskrimineerimiskeelule, et vaidlustada tema elamisõigust kitsendavat liikmesriigi meedet.

39 Ei saa ometi nõustuda olukorraga, kus liikmesriigid hülgavad Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõikes 1 sätestatud mittediskrimineerimise põhimõtte, piirates selle kasulikku mõju siseriikliku õiguse sätetega. Selline võimalus riivaks ühelt poolt ühenduse ja selle liikmesriikide poolt sõlmitud lepingu sätteid ning teiselt poolt seaks kahtluse alla kõnesoleva põhimõtte ühetaolise tõlgendamise.

40 Euroopa Kohus on selle kohta täpsemalt juba sedastanud kohtuasjas El-Yassini, et kui vastuvõttev liikmesriik on algselt andnud võõrtöötajale töötamisega seonduvaid konkreetseid õigusi, mis on laiemad kui talle antud elamisõigus, siis ei saa ta selle töötaja olukorda kahtluse alla seada muudel põhjustel kui riigi õigustatud huvide nagu avaliku korra, avaliku julgeoleku ja rahvatervise kaitsmise põhjustel (eespool viidatud kohtuotsus El-Yassini, punktid 64, 65 ja 67).

41 Avaliku korra mõiste eeldab väljakujunenud kohtupraktika järgi ühiskonna põhihuve ähvardava reaalse ja piisavalt tõsise ohu olemasolu (vt selle kohta 28. oktoobri 1975. aasta otsus kohtuasjas 36/75: Rutili, EKL 1975, lk 1219, punkt 28; 10. veebruari 2000. aasta otsus kohtuasjas C-340/97: Nazli, EKL 2000, lk I-957, punkt 57, ja 25. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-459/99: MRAX, EKL 2002, lk I-6591, punkt 79).

42 Õiguspärase ootuse ja õiguskindluse kaitse põhimõtteid arvestades on punktis 40 meelde tuletatud kriteerium veelgi olulisem, kui vastuvõttev liikmesriik nagu antud juhul on elamisloa kehtivusaega lühendanud pärast selle väljastamist.

43 Eelnevast järeldub, et Euroopa ja Vahemere piirkonna lepingu artikli 64 lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et see võib mõjutada Tuneesia kodaniku õigust elada liikmesriigi territooriumil, kui see liikmesriik on kõnealusele kodanikule andnud nõuetekohaselt loa töötada mainitud territooriumil ajavahemiku jooksul, mis on pikem kui tema elamisloa kehtivusaeg.

Kohtukulud

44 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa ja Vahemere piirkonna 17. juuli 1995. aasta lepingu assotsiatsiooni loomiseks ühelt poolt Euroopa ühenduste ja nende liikmesriikide ning teiselt poolt Tuneesia Vabariigi vahel, mis on sõlmitud Brüsselis 17. juulil 1995 ning Euroopa Ühenduse ja Euroopa Söe- ja Teraseühenduse nimel heaks kiidetud nõukogu ja komisjoni 26. jaanuari 1998. aasta otsusega 98/238/EÜ, ESTÜ, artikli 64 lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et see võib mõjutada Tuneesia kodaniku õigust elada liikmesriigi territooriumil, kui see liikmesriik on kõnealusele kodanikule andnud nõuetekohaselt loa töötada mainitud territooriumil ajavahemiku jooksul, mis on pikem kui tema elamisloa kehtivusaeg.

Allkirjad